

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΘΙΚΗ
ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

(με τις αιώνιες αξίες και σε σύζευξη με τη σκέψη)

Οι φαντασιώσεις και τα ψέματα του ανθρώπου χωρίς αυτογνωσία

(Επιλογή και σχηματισμός μεγάλης περίληψης)

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική, μερική ή περιληπτική αναπαραγωγή και μετάδοση του παρόντος βιβλίου, κατά παράφραση ή διασκευή με οποιονδήποτε τρόπο (μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, φωτογραφικό κ.λ.π.) σύμφωνα με τους Ευρωπαϊκούς Νόμους και τους Διεθνείς Κανονισμούς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του δημιουργού/δικαιούχου. Η απαγόρευση αυτή ισχύει και για τις δημόσιες υπηρεσίες, βιβλιοθήκες, οργανισμούς κ.λ.π. (Ν. 100/1975, 2121/1993 και λοιποί εν γένει κανόνες Διεθνούς Δικαίου).

All Rights Reserved

© Copyright: Κωνσταντίνος Γ. Νικολουδάκης

18541 Πειραιάς

E-mail: filosofiagr@yahoo.gr, info@kosmologia.gr

Τηλ.: +30 210 4811373 Κιν. +30 6932 77 33 73

Web site : <http://www.kosmologia.gr>

"Από παιδί και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια"

"Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει"

Λαϊκές ελληνικές ρήσεις

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΟΥ!

ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ που θεμελιώνουν την Ηθική με εσωτερικές αξίες, ενοποιημένη με τη λογική και την κοσμολογία και επιβάλουν ανατροπές στην κοινωνική και πολιτική ζωή παγκοσμίως. Τις πιο σημαντικές απόψεις, μπορούμε να τις συγχωνεύσουμε σε τρεις-τέσσερις ευρείες ομάδες, τις οποίες υποδιαιρούμε σε περισσότερα μέρη για διευκόλυνση της ανάγνωσης και της κατανόησης ενός μεγάλου αριθμού σελίδων.

>>>► Για τη συνέπεια στη σκέψη, τη διαχείριση και την αξιοπιστία της γνώσης. Η θεμελιακή διαφορά της σκέψης από τη γνώση. Η πιο στενή σχέση μεταξύ ψυχής, συμπεριφοράς και νόησης. (Μέρος πρώτο).

>>>► Η πλάνη, η άγνοια, οι ανακρίβειες και τα κενά στη σκέψη, η βεβαιότητα και η αμφιβολία συνδέονται διαρκώς με ψυχολογικές αντιδράσεις και με τη συμπεριφορά, στο άτομο και ομαδικά. Ο σταθερός ρόλος της σκέψης και της ηθικής (με τις πνευματικές και αιώνιες αξίες) για τις ανθρώπινες σχέσεις και για την προσωπικότητα. Οι πρώτες σκέψεις και παρατηρήσεις για την (πνευματική) ηθική πριν από την έρευνα του φυσικού κόσμου. (Μέρος δεύτερο).

>>>► Σκέψεις και παρατηρήσεις για την (πνευματική) ηθική μετά από την έρευνα του φυσικού κόσμου. Η πνευματική ηθική έτσι αποδεικνύεται παγκόσμια και μπορεί να προσδιοριστεί με το επίθετο «κοσμολογική» ηθική. Για τον προορισμό και το νόημα της ζωής. Αποδεικνύεται ότι οι φυσικοί νόμοι (ρυθμιστικές σχέσεις) που ρυθμίζουν εξωτερικά τα φαινόμενα και διατηρούν τον κόσμο επιβάλλονται με άμεσο/εσωτερικό τρόπο από την ύπαρξη του συνόλου του κόσμου και όχι από την περιστασιακή σύνδεση των μερών. (Μέρος τρίτο).

>>>► Η σχέση της παγκόσμιας Ηθικής (με πνευματικές αξίες) με τη δικαιοσύνη, με τις πολιτικές επιστήμες και με την οργάνωση της κοινωνίας. Οι πνευματικές αδυναμίες συνολικά, η έλλειψη των ηθικών αξιών και η υλιστική άποψη για τον κόσμο γίνονται πιο φανερά όταν οι άνθρωποι συνεργάζονται, γίνονται μέλη μιας ομάδας, υποκινητές και υποστηρικτές και τελικά από τις συνέπειες στην οργάνωση της κοινωνίας. (Μέρος τέταρτο).

<•> ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ (ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΩΣ ΑΤΟΜΟ) ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

1) Ύστερα από μια τέτοια απαξιοτική περιγραφή του ανθρώπου και ερμηνεία της συμπεριφοράς του σαν αποτέλεσμα φαντασιώσεων, παρανόησης, υποβάθμισης του κόσμου, μεγαλομανίας και ανοησίας. Θα ξεχωρίσουμε εύκολα έναν άξιο εμπιστοσύνης μέσα από ένα πλήθος ή από μια ομάδα ανθρώπων και θα δεχτούμε κάποιον άνθρωπο έτσι απλά και αδιαμαρτύρητα σαν αυτοκράτορα, βασιλιά ή άρχοντα, ηγεμόνα και ημίθεο για την κοινωνία; Αντί σε μια διακήρυξη να εκκινούμε με τη φαντασία και το στόχο ότι όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται σαν θεοί και έχουν λογική, θα ήταν ειλικρινές να εκκινούμε με τη διαπίστωση του εγωκεντρικού και παρανοϊκού πνεύματος.

2) Η συμμετοχή στην ομαδική ζωή και η συνεργασία δεν γίνονται μόνο με σκοπό την προσφορά στην ομάδα, αλλά για προσωπικές διευκολύνσεις και για να αντληθούν προσωπικά οφέλη.

3) Θεμελιώδης άποψη της Ηθικής, αλλά και από την παρατήρηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς σε υπεύθυνες, διοικητικές και αντιπροσωπευτικές θέσεις, είναι η εξής άποψη: Οι αδυναμίες και τα προβλήματα τα οποία διαπιστώνουμε στον άνθρωπο ξεχωριστά, αυτές οι ίδιες αδυναμίες και προβλήματα εμφανίζονται και επαναλαμβάνονται με τη συλλογική δράση, με την ομαδική συμπεριφορά, με τη συνεργασία και στην εκπροσώπηση. Λ.χ. τα ξεχωριστά πρόσωπα ενδιαφέρονται και ξεχωρίζουν τα δικά τους προβλήματα, ενώ υποβαθμίζουν εκείνα των άλλων. Αντιδρούν εύκολα σε φραστικές προσβολές, πλησιάζουν σαν φίλοι και θαυμαστές τους επιτυχημένους, ενώ όταν έχουν δύναμη διεκδικούν ένα ρόλο αρχηγικό και επεμβαίνουν πιο εύκολα. Τα άτομα είναι αντιδραστικά και απορριπτικά ή ανεκτικά και καλόπιστα. Το ίδιο και τα κράτη. Τα κράτη διεκδικούν ένα κομμάτι γης, όπως τα άτομα κλπ. Ο πόλεμος, επίσης ξεκινάει πιο εύκολα με την κακή ή εχθρική σχέση, όπως μεταξύ δύο μόνο προσώπων.

4) Για τη συντόμευση του χρόνου και για να μη δυσκολεύεται η συνεργασία και η επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων, σε πλήθος περιπτώσεων και στην καθημερινή ζωή, οι άνθρωποι περιορίζουν τη σκέψη που θα χρειαζόταν για την αναμφισβήτητη γνώση και για την αξιοπιστία της πληροφορίας. Δηλαδή, αυτοί επιλέγουν έτσι απερισκεπτα όπως και για την προσωπική τους ζωή: με τη βιαστική εκτίμηση και σκέψη, με υποβάθμιση για την αγνοία τους και με την αντιγραφή δράσεων και λύσεων που αντιλαμβάνονται σε άλλους. Με αυτή την πρόθεση, η επικοινωνία και η συνεργασία τους εξυπηρετούνται συμφωνώντας σιωπηλά να έχουν σταθερή σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ τους. Μάλιστα σε ένα πλήθος περιπτώσεων, η ομάδα και το κράτος αξιώνουν ή επιβάλλουν να συνεργαστούμε με σχέση εμπιστοσύνης και να κινητοποιηθούμε

χωρίς πληροφόρηση και γνώση και ακόμα χειρότερα, με εκβιασμούς, απειλές και με αυστηρές ποινές!

5) Η λογική σκέψη, ότι μπορεί να υπάρξει μια παγκόσμια δικαιοσύνη επιβεβλημένη από ένα Θεό και η λογική σκέψη, ότι η δική μας ξεχωριστή ζωή μπορεί να συνεχίζεται μετά το βιολογικό θάνατο, έτσι όπως προετοιμάσαμε στην παρούσα ζωή, αυτές οι σκέψεις δεν επηρεάζουν διαρκώς την καθημερινή συμπεριφορά των περισσότερων ανθρώπων. Δεν συνεκτιμάμε ότι η ζωή τελειώνει οριστικά ή αντιθέτως αυτή συνεχίζεται όπως προετοιμάσαμε. Δεν συνεκτιμάμε ότι ο Θεός θα μας ήθελε πιο συγκρατημένους και λιγότερο άπληστους και εγωιστές. Δεν συνεκτιμάμε ότι ο κόσμος που βρίσκεται πέρα από το οπτικό μας πεδίο μπορεί να βρίσκεται κάπως παρόν σε όσα συμβαίνουν εντός του οπτικού μας πεδίου. Έτσι γεννιέται η λογική απορία: Με αυτή την εξαπάτηση της (αμερόληπτης) λογικής, με την περιφρόνηση της αλήθειας και της πραγματικότητας και με τη γελοιοποίηση της πνευματικής αναζήτησης, μπορεί να υπάρξει σχέση εμπιστοσύνης και αξιοπιστία στη συνεργασία; Αν κάποιος έρθει και πει, ότι δεν υπολογίζει το κράτος και τους νόμους, ότι όλα αυτά είναι δόλιες προσπάθειες μερικών ισχυρών, ότι οι σκέψεις για το δίκαιο και την ηθική είναι φιλοσοφία για τα σκουπίδια και ότι θα πράξει αυτό που θέλει χωρίς κανένα δισταγμό. Εσείς θα τον ακούσετε ως αξιόπιστο πρόσωπο και θα συνεργαστείτε μαζί του χωρίς ανησυχία, και θα μείνετε μαζί του πολλές ώρες να διαφωνείτε; Θα τον ακούσετε με προσοχή και δεν θα γελάσετε με τις ανώριμες σκέψεις του, μόνο αν αυτός έχει τον τρόπο να σας απειλεί και να σας δυσκολέψει τη ζωή! Έτσι ακριβώς μπορούν να είναι και οι πολιτισμένες κοινωνίες και ανεξαρτήτως πληθυσμού. Όταν τα άτομα έχουν επιλέξει να εξαπατήσουν τον εαυτό τους και αδιαφορούν για την έρευνα του κόσμου, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τη δράση τους έξω στον αισθητό κόσμο και με τις πιο μεγάλες προσδοκίες, έτσι εύκολα θα πράξουν το ίδιο πονηρά όταν χρειαστεί και θα αγνοήσουν την αλήθεια στις συνεργασίες τους, ενδεχομένως από την υπεύθυνη θέση τους, ακόμα και ως αρχηγοί ενός κράτους. Ηθική ανευθυνότητα μπορεί να ονομαστεί αυτή η περιφρονητική συμπεριφορά προς το πνεύμα και προς την άγνοια. Όταν ο άνθρωπος αποδεικνύεται λογικά και εμπειρικά μειωμένης αξιοπιστίας και ανάξιος εμπιστοσύνης και ευρύτερα η ζωή ένα φαινόμενο με φαντασία και παρανοϊκή άποψη για τον κόσμο. Τότε, έτσι απλά εξηγούμε πώς η κοινωνική ειρήνη είναι κάτι πιο δύσκολο απ' όσο φαίνεται με την απλή επιθυμία.

6) Οι περισσότερες απόψεις του βιβλίου έχουν σχηματιστεί με τις πρώτες και πιο απλές παρατηρήσεις που μπορεί να σκεφτεί κάθε άνθρωπος. Έτσι και η έννοια της πολιτικής σχηματίζεται όταν σκεφτούμε τα μόνιμα γνωρίσματά της. Με την ευρύτερη έννοια, πολιτική είναι η δράση με ένα ορισμένο σχέδιο

και σκοπό. Ο σκοπός δεν είναι πάντοτε μια υλοποίηση που ολοκληρώνεται σύντομα. Σκοπός μπορεί να είναι η διατήρηση ενός έργου, η ίδια η δράση που είναι διαρκώς απαραίτητη για τη διατήρηση του αποτελέσματος και η χρησιμοποίηση των ανάλογων μέσων. Η πολιτική προετοιμάζεται με τη σκέψη και εφαρμόζεται από ανθρώπους, οι οποίοι εξυπηρετούν τη δική τους ύπαρξη, είτε με δράση που διευκολύνει τις επιδιώξεις τους, είτε με δράση που αποτρέπει τις δυσκολίες στις επιδιώξεις τους και επιλύει τα καθορισμένα προβλήματα. Ο σκοπός μπορεί να πραγματοποιείται με προσδιορισμένη δράση ατομική, ομαδική ή καθολική. Η επιτυχημένη εξυπηρέτηση των συμφερόντων και της επιβίωσης αποφέρει πλεονεκτήματα και τα πλεονεκτήματα εκμεταλλεύονται πρώτοι και επίμονα αυτοί που εξυπηρετούνται. Έτσι σύντομα και λογικά εξηγούμε την εμφάνιση και την κατάχρηση της εξουσίας. Όταν τα προβλήματα είναι κοινά για μεγάλο αριθμό ανθρώπων και οι επιδιώξεις κοινές, τότε η δράση προσδιορίζεται με συνεργασία, δηλαδή με συνεννόηση, με κοινές αποφάσεις και με συντονισμένη δράση. Αυτή είναι η πολιτική με πιο στενή έννοια, όπως υπονοείται από την ετυμολογία της λέξης. Ο "συμβιβασμός" δεν είναι ένα αξεχώριστο γνώρισμα της πολιτικής, αλλά της κοινωνικής ζωής. Η εμπειρία έχει φανερώσει ότι η συμφωνία μπορεί να περιορίζεται μεταξύ ενός ελάχιστου αριθμού προσώπων και να στρέφεται ενάντια (και βίαια) σε διαφορετικές ομάδες, σε αντίθετες πολιτικές και συνολικά στη κοινωνία. Μόνο με τον επιθετικό προσδιορισμό ως "δημοκρατικής και πλειοψηφικής" πολιτικής, η πολιτική μπορεί να συμπεριλάβει στην έννοιά της το συμβιβασμό και τη συμφωνία μεταξύ πολλών προσώπων ή ομάδων.

7) Η θεμελιώδης άποψη για το νόημα της ζωής και σύμφωνα με την ηθική του εσωτερικού προσανατολισμού είναι η άμεση σύνδεση του βιολογικού σώματος με τον εαυτό του. Η σύνδεση αυτή στον άνθρωπο φανερώνεται καθαρά σαν πνευματική. Ο σκοπός της ζωής είναι εσωτερικός με πνευματικές αξίες και με αμερόληπτη σκέψη. Δεν είναι η συνεργασία για την επιβίωση και η κρατική ενότητα ούτε η αποτροπή ενός κοινού εχθρού. Αντιθέτως, τα τελευταία πρέπει να εξυπηρετούν τη ζωή με τις ηθικές αξίες.

8) Πριν απ' όλα, οποιαδήποτε θεωρία για τη ρύθμιση της συμπεριφοράς, της ζωής, των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων και για τη συγκρότηση ηθικού κράτους, αυτομάτως ακυρώνεται και αξίζει την απόρριψη, όταν αυτή δικαιολογεί την εφαρμογή φυσικής βίας ή το φόνο για τους αμφισβητίες ή για τους απαρνητές αυτής της (ηθικής ή πολιτικής) θεωρίας. Διότι η Ηθική ξεκινάει με έρευνα και όχι με βεβαιότητα για δράση και προϋποθέτει αμεροληψία και αντίσταση στις προκλήσεις του εγωισμού. Τελικά, όμως, αποδεικνύεται ότι αυτή είναι θεμελιωμένη σε διαπιστώσεις για τα σταθερά χαρακτηριστικά της φυσικής και της κοινωνικής πραγματικότητας. Γι' αυτό αναγνωρίζει τις

ελλείψεις, τις αδυναμίες, τις ατέλειες, τους περιορισμούς, τις αντιδράσεις, τις διαφορετικές απόψεις, την άγνοια, τις αποκλίσεις και τις διαφορές μεταξύ των ανθρώπων. Με λίγα λόγια, η ηθική σε σύζευξη με την αμερόληπτη λογική αναγνωρίζει την αναγκαιότητα των διαφορών, των αντιθέσεων και των ατελειών στα πράγματα και στους ανθρώπους και την (υπερ)φυσική προτεραιότητα του πνεύματος προς τον εαυτό του (και όχι τη ζωή σαν προσφορά για άλλους). Οποιοσδήποτε συμμετέχει στην εφαρμογή σχεδίου για την εξολόθρευση της φυσικής ύπαρξης άλλων ανθρώπων και διαπράττει δολοφονία, είτε ατομικά, είτε ομαδικά, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε με την κάλυψη πολιτικών ή στρατιωτικών νόμων αξίζει την ακραία καταδίκη και κάθε αντίδραση. Ακόμα και όταν ο/οι δολοφόνο/οι καλύπτεται από τους νόμους της χώρας του και εκμεταλλεύεται τα αξιώματά του από μια θέση αρχηγού ή εκπροσώπου μιας μεγάλης ομάδας, τότε τα υπόλοιπα κράτη δεν πρέπει να παρατηρούν χωρίς αντίδραση. Οι παγκόσμιοι νόμοι της Ηθικής, το Διεθνές Δίκαιο και η αντίδραση στην αδικία δεν έχουν σύνορα.

9) Οι πολιτικοί νόμοι ξεκινούν από νόμους της φύσης, όπως και το πολύμορφο φαινόμενο της ζωής. Στηρίζονται σε μια πραγματικότητα που επιβάλλεται από φυσικούς νόμους και αναδύονται στο ανθρώπινο πνεύμα με τους πρώτους κανόνες της ηθικής. Όμως, ποια ή τι είναι η φύση; Δεν είναι τόσο φανερό όπως εκτιμούμε μόνο με τα μάτια στραμμένοι προς το υλικό περιβάλλον. Προς τα κάτω (στο χόμα) ή προς επάνω (στον ουρανό) να κοιτάξουμε; Αν η ρύθμιση της κοινωνικής ζωής γινόταν αποκλειστικά με τους νόμους που ορίζουν οι άνθρωποι και αν ο άνθρωπος γενικά ήταν κύριος της ζωής του σαν ανεξάρτητος από τη φύση, τότε θα είχαμε 100% δίκαιο να μην αναμιγνύουμε καθόλου στα ζητήματα της ζωής, τις ερευνητικές σκέψεις για τη φύση και τα κοσμολογικά ζητήματα.

10) Όταν λέμε φυσικούς νόμους δεν εννοούμε μερικές παρατηρήσεις για τη βιολογία και τη ζωή μέσα στην άγρια φύση, ούτε μερικές εντολές γραμμένες σε ιερά βιβλία. Ακόμα δεν υπονοούμε ένα φυσικό δίκαιο με την αντίληψη του ζώου για την επιβίωση και τη διαδοχή ή τους κανόνες που δόθηκαν σε κάποιον άνθρωπο από το Θεό. Συμπεριλαμβάνουμε ακόμα και τους νόμους της απλής κίνησης των άψυχων σωμάτων. Λ.χ. σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, ο άνθρωπος δεν μπορεί να πετάξει όπως ένα πτηνό με σωματικές κινήσεις. Δεν μπορεί λογικά να μας ζητηθεί να προσέλθουμε ή να εργαστούμε κατευθύνοντας και πετώντας με το σώμα μας στον αέρα. Η γνώση των πιο απλών νόμων και της σταθερής πραγματικότητας φανερώνουν και όρια για τη ζωή και για τις ανθρώπινες σχέσεις και επιβάλλουν μερικές συνέπειες για τη βιολογική και τη πνευματική συμπεριφορά μας.

Το ανθρώπινο πνεύμα κυριολεκτικά εξαναγκάζεται να σκέφτεται με γνώση της πραγματικότητας και έτσι **οι φυσικοί νόμοι ανιχνεύονται από το ανθρώπινο πνεύμα μέσα στον εαυτό του ως προϋποθέσεις για τη γνώση, τη λογική σκέψη και για τη δράση**. Τότε σχηματίζονται απόψεις για τη ρύθμιση της συμπεριφοράς στο άτομο, τόσο για την άμεση εξυπηρέτηση του εαυτού του όσο και για τη συμπεριφορά του απέναντι στα άλλα άτομα. Έτσι διαπιστώνονται μερικοί κανόνες, γίνονται προβλέψεις, εκτιμούνται πράξεις και σκοποί, όπως το ενδιαφέρον για τη ζωή, η ειλικρίνεια και η έρευνα, η απόρριψη του ψέματος, η αμεροληψία, η συνέπεια μεταξύ σκέψης και δράσης, η υπομονή για φαινόμενα που δεν μπορούν να ανατραπούν κλπ. Έπειτα, από αυτές τις καθοδηγητικές απόψεις (που χαρακτηρίζονται φιλοσοφικές, θρησκευτικές, ηθικές, πρότυπα συμπεριφοράς και παραδείγματα προς αποφυγή), δημιουργούνται κοινές αξίες και οι θεσμοί και θεμελιώνονται οι νόμοι για τη ρύθμιση των σχέσεων μεταξύ ξεχωριστών ομάδων και για τη σχέση μεταξύ του κράτους και των πολιτών.

11) Ενώ οι πολιτικοί νόμοι ξεκινούν και θεμελιώνονται με ηθικές απόψεις και με λογικές σκέψεις και εκτιμήσεις, αυτό το φυσικό ξεκίνημα δεν εξασφαλίζει το αλάνθαστο και τη συνέπεια στην ανθρώπινη σκέψη που νομοθετεί. Οι φυσικοί νόμοι με τους οποίους εμφανίζεται η ζωή μέσα στον κόσμο, αφήνουν να συμμετέχει στη ρύθμιση της ζωής αυτή η ίδια η (ανθρώπινη) ζωή, με δικές της αντιλήψεις, εκτιμήσεις, απόψεις και πληροφορίες και χωρίς διανοητική προστασία (σαν firewall) για τα λάθη. Αξίζει να προσεχθεί, ότι πολλές φορές τα λάθη (με την ευρύτερη έννοια του λάθους) μέσα στην άγρια φύση φαίνονται να αξιολογούνται ιδιαίτερα για την επιβίωση πολλών ζώων με παγίδευση και θανάτωση ορισμένων άλλων.

12) Επίσης, ο εσωτερικός προσανατολισμός της ζωής και οι ηθικές αξίες διαπιστώνονται μόνο από τον άνθρωπο μέσα στο πνεύμα του και όχι από την παρατήρηση των εξωτερικών φαινομένων. Οι φυσικοί νόμοι ρυθμίζουν τα εξωτερικά και άψυχα φαινόμενα, από τα οποία το βιολογικό σώμα όσο υπάρχει ποτέ δεν αποκόπτεται. Μέχρι την εμφάνιση των άλλων μορφών ζωής χωρίς τη σκέψη, οι φυσικοί νόμοι επιβάλλουν ρυθμίσεις στη συμπεριφορά των ζώων και προσαρμογή στο περιβάλλον, η οποία περιορίζεται σχεδόν αποκλειστικά στην επιβίωσή τους.

Οι θεμελιώδεις αρχές της ηθικής τις οποίες ανιχνεύει ο άνθρωπος μέσα στο πνεύμα του, επίσης ξεκινούν από τον πραγματικό κόσμο και είναι παγκόσμιες, όπως οι φυσικοί νόμοι. Οι πνευματικές αξίες, οι κανόνες για τη ρύθμιση της δημιουργικής δράσης και οι θεμελιακές απόψεις της ηθικής δεν παράγονται από τους φυσικούς νόμους της άψυχης ύλης. Αντιθέτως οι φυσικοί νό-

μοι διατηρούνται με τον κόσμο ως άμεσο, σταθερό και αυτοτελές σύνολο. Γι' αυτό ο εσωτερικός προσανατολισμός της Ζωής και η συγκράτηση της εξωτερικής δράσης δεν θεμελιώνονται στους φυσικούς νόμους (της άψυχης ύλης), οι οποίοι σταματούν να ρυθμίζουν τα πράγματα μέχρι την ύπαρξη των ζώων/κτηνών. Οι φυσικοί νόμοι ρυθμίζουν εξωτερικά τα φαινόμενα και τα πράγματα και εξασφαλίζουν μια σχέση δράσης -αντίδρασης με σκοπό την ισορροπία, αλλά δεν πηγάζουν από τα υλικά πράγματα ή ξεχωριστά από κάποιον. **Η αναζήτηση ισορροπίας και η αντίδραση για τη διατήρηση της ισορροπίας** είναι η θεμελιώδης αρχή που εξυπηρετούν και αποσκοπούν όλοι οι νόμοι. Πώς όμως διατηρούνται οι φυσικοί νόμοι και "γνωρίζουν" τι πρέπει να εξυπηρετούν; Πώς υλοποιούνται από τη δράση και με τη σύγκρουση των πραγμάτων και δεν καταρρέει ο κόσμος; Οι φυσικοί νόμοι εμφανίζονται έτσι σαν αρχικοί για τον κόσμο, με τη φανταστική αφαίρεση του κόσμου ως σύνολο και ως πνεύμα. **Αν ο κόσμος ως ταυτόχρονο σύνολο είναι ένα παγκόσμιο πνεύμα (κενός χώρος για το μάτι) τότε τα δομικά στοιχεία είναι η απουσία του πνεύματος.**

Για να μην αναμειξουμε εδώ στα ζητήματα της ηθικής και της κοινωνιολογίας, τη φυσική και την κοσμολογία, θα περιοριστούμε στην άμέσως επόμενη διαπίστωση. Σκεφτείτε ότι όλοι οι φυσικοί νόμοι ξεκινούν από την αρχή διατήρησης της ενέργειας. Αυτοί οι νόμοι είναι μαθηματικές σχέσεις (αναλογίας) για τη ρύθμιση μιας ποσότητας που μεταβάλλεται ή μεταβιβάζεται με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο μέσα στη φύση, αστραπιαία ή πιο αργά, με ρυθμό ή σε τυχαία χρονικά διαστήματα. Όμως η αρχή διατήρησης της ενέργειας (ποσοτική και αφηρημένη έκφραση για την ουσία), την οποία διατηρούν οι φυσικοί νόμοι δεν είναι παρά η αρχή διατήρησης στην ποιότητα του συνόλου του κόσμου και η αρχή της σταθερότητας του παγκόσμιου πνεύματος, με το οποίο τα δομικά στοιχεία διαρκώς και συγχρονισμένα ρυθμίζονται. Εμείς αντιλαμβανόμαστε **το παγκόσμιο πνεύμα και τη συνολική ενέργεια σαν απουσία του κόσμου** και την ονομάζουμε έλλειψη εμποδίου και κενό χώρο. Και με τέτοια ψευδαίσθηση, αδυνατούμε ν' αντιληφθούμε πώς συναντιούνται και ρυθμίζονται ένα ατελείωτο πλήθος εξωτερικών -μεταξύ τους- πραγμάτων, τα οποία μετά από περισσότερη έρευνα φαίνονται να αποτελούν αζεχώριστα μέρη ενός κοινού συνόλου. Αυτό το κοινό σύνολο δεν λείπει και δεν είναι αποτέλεσμα εξωτερικής ένωσης και εξωτερικής συνάντησης των ορατών πραγμάτων. Με αυτή την κοσμολογική διαπίστωση για τη σύνδεση του εσωτερικού προσανατολισμού της ζωής με το παγκόσμιο πνεύμα (του κόσμου ως σταθερό σύνολο), η έννοια του Δικαίου απεγκλωβίζεται για πάντα από τη θρησκεία και την ανθρώπινη φαντασία. Η άμεση σύνδεση του παγκόσμιου πνεύματος με τον εαυτό του (χωρίς μεταχείριση άλλων πραγμάτων), η αυτο-

τέλεια, η σταθερότητα και η ισορροπία του και η αμερόληπτη παρατήρηση μέσα στο πνεύμα αποτελούν γνωρίσματα του φυσικού κόσμου ως σύνολο, ανεξάρτητα από το ανθρώπινο πνεύμα. Το Δίκαιο θεμελιώνεται στις φυσικές επιστήμες και σε μια κοσμολογική ηθική, που προϋποθέτει ένα παγκόσμιο πνεύμα με γνώση, σταθερότητα, ανοχή στις ιδιομορφίες και με το αντίστοιχο βίωμα ηρεμίας.¹

13) Οι πολιτικοί νόμοι δεν μπορούν να συμπίπτουν ή να συμφωνούν στο σύνολό τους με τις θεμελιώδεις απόψεις και με τους φυσικούς νόμους. Αυτή η διαπίστωση είναι και πρόβλεψη, αφού ο τελικός σκοπός τους δεν συμπίπτει με τον ατομικό σκοπό της ηθικής, παρά μόνο έμμεσα. Αυτή η διαφορά στον άμεσο και ατομικό σκοπό της παγκόσμιας ηθικής, με το τελικό σκοπό των πολιτικών νόμων σημαίνει, ότι (πολλές φορές και σε πολλές περιπτώσεις) οι πολιτικοί νόμοι συγκρούονται με την ηθική ή την αγνοούν. **Οι πολιτικοί νόμοι δεν αποσκοπούν και δεν εξυπηρετούν αποκλειστικά μια ζωή με πνευματικές αξίες.** Από την άλλη, η ηθική με εσωτερικό προσανατολισμό δεν αγνοεί την ανάγκη για εξωτερική δράση, δεν εξαντλείται με τον πνευματικό τρόπο ζωής και δεν περιορίζεται στην πνευματική δημιουργία και καλλιέργεια, στην έρευνα και στην πνευματική συνεργασία. Η ηθική επιστρατεύει πνευματικά το άτομο μέσα στην κοινωνία για να υποστηρίξει, να υπερασπίσει και να επιβεβαιώσει τις παγκόσμιες πνευματικές και ηθικές αξίες, όταν και όποτε χρειαστεί ή όταν δοθεί η αφορμή. Η διάδοση του ψέματος, η παραπλάνηση και η εξαπάτηση μέσα στην κοινωνία είναι πνευματικές ενέργειες σε σύγκρουση με τις θεμελιώδεις και παγκόσμιες αξίες, όπως είναι η γνώση, η αμεροληψία, η ερευνητική σκέψη και η αυτογνωσία. Με τον εσωτερικό προσανατολισμό του πνεύματος μέσα στην πολιτισμένη κοινωνία είμαστε επιστρατευμένοι σε έναν πνευματικό και ηθικό πόλεμο, με τις πιο σαφείς και καθολικές διαπιστώσεις για τη φυσική και την κοινωνική πραγματικότητα. Επιπλέον, η διάδοση του ψέματος, η παραπλάνηση και η εξαπάτηση είναι και ποινικά αδικήματα, όπως η κλοπή. Σε αυτόν τον πνευματικό και ηθικό πόλεμο μπορούμε να εκμεταλλευτούμε τη σύνδεση γενικά της εξαπάτησης με την παραβίαση της υπάρχουσας νομοθεσίας, αλλά και ευρύτερα, να διερευνήσουμε κάθε σχέση εμπιστοσύνης με τα νομικά και ηθικά ζητήματα. Μερικά γνωστά επαγγέλματα έχουν πιο στενή σχέση με την εφαρμογή της ηθικής, όπως η παρακολούθηση για την εξιχνίαση των αδικημάτων και στο δικαστικό σώμα. Εκτός από τις επιδεικτικές λογομαχίες, τις απλές δημοσιεύσεις των απόψεών μας και την αμυντική συμπεριφορά για την υπεράσπιση ή την αναζήτηση της αλήθειας, μπορούμε να θέτουμε και το νομικό ζήτημα για πολλές ανήθικες δράσεις, πολλές από τις οποίες οι ίδιοι οι νόμοι προστατεύουν και ευνοούν. Δηλαδή η ηθική εγείρει προκλητικά το ζήτημα για την ποινικοποίη-

ση όλων των περιπτώσεων της εξαπάτησης, του προσηλυτισμού, της ψυχολογικής βίας, της άνισης εφαρμογής των νόμων, μέχρι και του οικονομικού στραγγαλισμού, ιδιαίτερα όταν προκαλείται σαν συνέπεια της άρνησης και της αντίδρασης σε ορισμένες αναξιόπιστες ιδέες, με τις οποίες γίνεται άριστη πολιτική εκμετάλλευση. Κάθε άποψη που προβάλλεται συστηματικά και επίμονα ή επιβάλλεται με απειλές, ενώ αυτή αποδεικνύεται αναξιόπιστη, αν όχι επιστημονικά λανθασμένη μπορεί να θεωρηθεί τουλάχιστον ως συνειδητή εξαπάτηση και προσηλυτισμός. Μιλάμε κυρίως για τις απόψεις οι οποίες συγκρούονται φανερά με την κοινή εμπειρία και με την Επιστήμη, οι οποίες διαψεύδονται από τα πράγματα, οι οποίες δεν μπορούν να προβληθούν για αξιόπιστες' ενώ αντίθετως αποκρύπτονται οι αναπάντητες απορίες, δεν λαμβάνονται υπόψη οι αντίθετες απαντήσεις ή σκόπιμα αυτές αποκρύπτονται και περιφρονούνται. Μιλάμε για απόψεις και ιδέες με τις οποίες εξαπατάται μεθοδικά ο κόσμος, εμποδίζεται η επιστημονική γνώση και η έρευνα, γίνεται οικονομική και πολιτική εκμετάλλευση των ανθρώπων και προβάλλονται κοινωνικές και επαγγελματικές δυσκολίες στους διαφωνούντες (όπως γίνεται συνήθως σε θρησκευτικές ομάδες, στο πεδίο της πολιτικής και για εμπορικούς σκοπούς).

14) Η ζωή με εσωτερικό προσανατολισμό, με πνευματικές αξίες και με αμερόληπτη λογική είναι παγκόσμια επειδή θεμελιώνεται σε παγκόσμιους φυσικούς νόμους και από την αρχή της ζωής. Αυτή η ζωή μπορεί να σκοτωθεί, μπορεί να βασανιστεί και να εμποδιστεί, αλλά δεν μπορεί να διαψευστεί σαν μυθολογία και δεν είναι ζωή όπως μια τυφλή προσπάθεια επιβίωσης και ένας άσκοπος αγώνας με ανταλλάγματα στη φαντασία και τυραννία στην πραγματικότητα. Αντίθετως, η κοινωνία, οι πολιτικοί νόμοι, οι πολιτικές δράσεις και οι ομαδικές συνεργασίες δεν μπορούν να αγνοήσουν τους παγκόσμιους φυσικούς και πνευματικούς νόμους, και τις συνέπειες της άγνοιας, του ψέματος και της αδικίας.

15) Η ζωή με εξωτερικές αξίες και σκοπούς, δηλαδή με (μεροληπτική) δράση μέσα στον αισθητό και υλικό κόσμο, σχεδόν είναι ζωή για να εξαπατηθείς και για να εξαπατηθείς (με άλλα λόγια χωρίς αυτογνωσία και με βιαστική σκέψη). Η αξιοπιστία λείπει από τους ανθρώπους, είτε εκτιμήσουμε εμπειρικά με τη γνώση της ιστορίας είτε θεωρητικά, από την άποψη ενός πνεύματος με αυτογνωσία και μιας ζωής με ηθικό προσανατολισμό. Όπως έχει φανεί από τις πρώτες σκέψεις για την αξεχώριστη σχέση της γνώσης με το πνεύμα και τη συμπεριφορά, η ζωή είναι μια διανοητική δράση για ισορροπία, ασφάλεια, εμπιστοσύνη, βεβαιότητα και τελικά αυτογνωσία. Στη νοητική δραστηριότητα βρίσκεται η αδυναμία του φυσιολογικού ανθρώπου, η οποία εμφανίζεται ξανά στην κοινωνική ζωή. Σε τελική ανάλυση, αυτή την πνευματική αδυναμία επι-

χειρεί ο άνθρωπος να ξεπεράσει με τη συνεργασία του, με τις κοινωνικές σχέσεις, με την πολιτική οργάνωση της κοινωνίας και με τις αντιπαραθέσεις για το ρόλο του κράτους. Αυτός θα έπρεπε να είναι και ο σκοπός της κοινωνίας και μπορεί να συνοψιστεί σε λίγες μόνο φράσεις: ασφάλεια βιολογική και ψυχολογική και σχέσεις εμπιστοσύνης, αλλά με τα πνευματικά "εργαλεία" της ηθικής. Για την πραγματική ασφάλεια της ζωής, όπως ορίζεται στην περιοχή της ηθικής μαζί με τις πνευματικές αξίες, θα έπρεπε να προσφέρεται η προτεραιότητα στις πολιτικές δράσεις και αποφάσεις και αυτή αποκλειστικά να εξυπηρετούν, χωρίς να αντιφάσκουν.

Η ανθρώπινη κοινωνία είναι αποτέλεσμα της πνευματικής προσπάθειας να συμβιώσουν μαζί πολλοί άνθρωποι, χωρίς ο ένας να αμφισβητεί τις παραδόσεις, τις συνήθειες, τις αξίες, τα πρότυπα και τους σκοπούς των άλλων, ενώ συγχρόνως αυτοί να εξυπηρετούνται μέσα από τη συνεργασία τους. Συνεπώς δημιουργείται το πιο μεγάλο αντιφατικό φαινόμενο του κόσμου, ο άνθρωπος να συνεργάζεται με τον αμφισβητία και τον ανταγωνιστή του και να ανταγωνίζεται το συνεργάτη, το φίλο και τον υποστηρικτή του (είτε με επίγνωση, είτε χωρίς)! Αυτή την αντίφαση της ζωής με εξωτερικές αξίες και τις αντιθέσεις μεταξύ των ανθρώπων δεν τις εξαφανίζει κάποιο πολίτευμα και καμία εξουσία. Αναπόφευκτα, η ειρηνική συμβίωση χρειάζεται αυτή την ανοχή, αμνησία, αντοχή, υποχώρηση και θυσία του κάθε ανθρώπου, αφού όλοι, παρά την πνευματική τους αδυναμία έχουν επιλέξει να δράσουν με τις δικές τους αξίες, με τους δικούς τους σκοπούς και πρότυπα και επομένως να ανταγωνιστούν, αν όχι να συγκρουστούν. Μόνο η πνευματική διοίκηση του εαυτού μας, με την ηθική και ορθολογική διαχείριση της σκέψης μπορεί να εξυπηρετήσει τη δική μας ζωή, χωρίς να στραφούμε επικίνδυνα και με δόλο εναντίον κάποιου άλλου.

1 Η ηθική προσαρμόζεται στη "διαστημική εποχή".